

ii) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

tytułem roszczenia alternatywnego:

iii) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2004/136/WE z dnia 4 lutego 2004 w sprawie wykluczenia finansowania wspólnotowego niektórych wydatków Państw Członkowskich na Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej (FEOGA), w zakresie, w jakim dotyczy ona kwoty 3.194.596 Euro;

iv) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Finlandia twierdzi, iż wydając zaskarżoną decyzję:

- i) Komisja niewłaściwie zastosowała art. 9 ust. 2 rozporządzenia nr 3887/92⁽¹⁾ i dokonała błędnej oceny sytuacji Pohjois-Karjalassa. Ustaliła ona jedynie, iż fiński system kontroli pomocy obszarowej posiada wyraźne luki w Pohjois-Karjalassa i że władze fińskie nie podjęły środków korygujących, których podjęcia żądała;
- ii) Komisja dokonała błędnej oceny sytuacji w Pohjois-Pohjanmaalla, Pohjois-Savossa, Finlandii centralnej, Kainuussa i w Laponii. Ustaliła ona jedynie, iż fiński system kontroli pomocy obszarowej posiada wyraźne luki w przedmiotowych regionach i że władze fińskie nie podjęły środków korygujących, których podjęcia żądała Komisja;
- iii) Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności obejmując zakresem zaskarżonej decyzji obszar wykraczający poza Pohjois-Karjalan, Pohjois-Pohjanmaata, Pohjois-Savossa, Finlandię centralną, Kainuussa oraz Laponię. Wreszcie,
- iv) Komisja ustaliła jedynie, że sposoby dokonywania pomiarów stosowane w ramach systemu kontroli pomocy obszarowej w Pohjois-Karjalan, Pohjois-Pohjanmaan, Pohjois-Savon, Finlandii centralnej, Kainuun oraz Laponii są niezgodne z prawem wspólnotowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 40 z dnia 12 lutego 2004 r., str. 31.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3887/92 dnia 23 grudnia 1992 r., ustanawiające szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy, Dz.U. L 391 z dnia 31 grudnia 1992 r., str. 36.

Skarga wniesiona dnia 5 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-168/04)

(2004/C 146/03)

Dnia 5 kwietnia 2004 r. została wniesiona do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich skarga skierowana prze-

ciwko Republice Austrii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez dr Barbarę Eggers oraz dr Enrico Traversa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— orzeczenie, że Republika Austrii uchybiła swoim zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art.49 WE utrzymując w mocy art. 18 ust. 12-16 Ausländerbeschäftigungsgesetz (ustawa w sprawie zatrudniania cudzoziemców) (AuslBG) i art. 10 ust. 1 pkt 3 Fremdengesetz (ustawa o cudzoziemcach) (FrG), ograniczające w sposób nieproporcjonalny delegowanie pracowników będących obywatelami państw trzecich w ramach świadczenia usług.

— obciążenie kosztami postępowania Republiki Austrii.

Zarzuty i zasadnicze argumenty:

Usługodawcy mający siedzibę na terenie innego Państw Członkowskich, którzy delegują do Austrii pracowników będących obywatelami państw trzecich, są obciążani trzema różnymi postępowaniami kontrolnymi prowadzonymi przez trzy różne organy administracji austriackiej. AuslBG wymaga na przykład uzyskania w regionalnym biurze ds. rynku pracy „zaświadczenia o delegowaniu UE”, dodatkowo do wizy wymaganej na podstawie FrG, wystawianej przez właściwe konsulaty, oraz do postępowania zgłoszeniowego mającego na celu sprawdzenie warunków pracy i płacy, zgodnie z Arbeitsvertragsrechts-Anpassungsgesetz (ustawa w sprawie dostosowania prawa stosowanego do umów o prace) (AVRAG).

I. „Zaświadczenie (od)delegowania UE”, §18 ust. 12-16 Ausländerbeschäftigungsgesetz

Wymóg uzyskania „zaświadczenia (od)delegowania UE” zgodnie z §18 ust. 12-16 AuslBG wpływa ograniczająco na wolny przepływ usług we Wspólnocie.

„Zaświadczenie o delegowaniu UE” jako dodatkowy wymóg do wizy na podstawie FrG oraz do postępowania zgłoszeniowego przewidzianego przez AVRAG jest nieproporcjonalne z punktu widzenia realizowanych przez Republikę Austrii celów t.j. walki z nadużyciami oraz ochrony pracowników.

1. Zapobieganie nadużyciom

Regulacja austriacka jest sprzeczna z zasadą proporcjonalności, ponieważ skuteczna kontrola warunków delegowania ramach swobody świadczenia usług może zostać zapewniona przez mniej radykalne środki.

Uzasadniony interes Państwa Członkowskiego do kontroli warunków delegowania pracowników przedsiębiorstwa świadczącego usługi, będących obywatelami państw trzecich może zostać zaspokojony w wystarczającym stopniu przez wymóg uzyskania wizy. Wszelka dodatkowa kontrola, jak w tym przypadku w formie „zaświadczenia o delegowaniu UE”, wydawanego przez inny organ administracji jest nieuzasadniona.

2. Przestrzeganie warunków pracy i płacy

Materialna przesłanka z art. 18 ust. 13 pkt 2 AuslBG, według której „zaświadczenie o delegowaniu UE” zostanie wydane, jeżeli zostały dochowane austriackie wymogi dot. warunków pracy i płacy, przewidziane w AVRAG, prowadzi również do nieproporcjonalnej podwójnej kontroli.

Wymóg „zaświadczenia o delegowaniu UE” oraz związane z nim postępowanie są nieproporcjonalne z punktu widzenia realizowanego przez Republikę Austrii celu ochrony pracowników, ponieważ Republika Austrii dysponuje już instrumentami o charakterze mniej radykalnym.

Republika Austrii dokonała transpozycji dyrektywy dotyczącej delegowania pracowników przez uchwalenie AVRAG, która przewiduje możliwość przeprowadzenia późniejszej kontroli w celu sprawdzenia czy wymagane wynagrodzenia zostały prawidłowo wypłacone.

3. Stali pracownicy przedsiębiorstwa

Wymóg przynajmniej rocznego okresu zatrudnienia lub umowy o pracę na czas nieokreślony z podmiotem będącym usługodawcą, wprowadzony przez art. 18 ust. 13 pkt 1 AVRAG jako przesłanka wydania „zaświadczenia o delegowaniu UE”, stanowi niczym nie uzasadnione ograniczenie swobody świadczenia usług. Cel polegający na zwalczaniu nadużyć może zostać również osiągnięty przy pomocy znacznie mniej restrykcyjnych środków.

II. Odmowa wydania pozwolenia na pobyt, art. 10 ust. 1 pkt 3 FrG

Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 3 FrG należy odmówić wydania pozwolenia na pobyt, w przypadku gdy pracownik już wjechał na terytorium Republiki Austrii bez wizy. Przepis ten wstrzymuje oddelegowanie, nawet jeśli usługodawca może udowodnić zgodność z prawem takiego delegowania, tzn. że już złożył wniosek, na podstawie którego Państwo Członkowskie może przeprowadzić niezbędną kontrolę.

Automatyczna odmowa wydania pozwolenia na pobyt zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 3 FrG jest nieproporcjonalna z punktu widzenia kontroli przesłanek prawa pobytu i z tego względu powinna zostać uznana za niezgodną z prawem.

Przewidziana w art. 10 ust. 3 FrG automatyczna odmowa wydania wizy w przypadku nielegalnego jedynie z formalnego

punktu widzenia wjazdu na terytorium Republiki Austrii, narusza w sposób poważny swobodę świadczenia usług i powoduje, że ma ona w przypadku niektórych sektorów charakter iluzoryczny. Przy aktualnym stanie prawa wspólnotowego Republika Austrii dysponuje w ramach kontroli stosowanej podczas wydawania wizy przed wjazdem na jej terytorium, środkiem równie skutecznym, ale mniej radykalnym mającym na celu sprawdzenia czy obywatel państwa trzeciego wjeżdża na jej terytorium rzeczywiście w celu świadczenia usługi.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez VAT and Duties Tribunals, London Tribunal Centre, dnia 29 października 2004 r. w sprawie Abeby National plc (z udziałem Inscape Investments Ltd) przeciwko Commissioners of Customs and Excise.

(Sprawa C-169/04)

(2004/C 146/04)

Dnia 5 kwietnia 2004 r. wpłynął do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wniosek złożony przez VAT and Duties Tribunals, London Tribunal Centre, z dnia 2 kwietnia 2004 r., o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie Abeby National plc (z udziałem Inscape Investments Ltd) przeciwko Commissioners of Customs and Excise, w przedmiocie następujących pytań:

1. Czy zwolnienie z tytułu „zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi, określonymi przez Państwa Członkowskie”, przewidziane w art. 13B lit. d) pkt 6 Szóstej Dyrektywy w sprawie VAT⁽¹⁾ oznacza, że Państwa Członkowskie są uprawnione do określenia działalności będącej „zarządzaniem” specjalnymi funduszami inwestycyjnymi, jak również do ustalenia definicji specjalnych funduszy inwestycyjnych, które mogą korzystać z niniejszego zwolnienia?
2. W przypadku udzielenia negatywnej odpowiedzi na pierwsze pytanie, a zatem gdyby pojęcie „zarządzania” z art. 13B lit. d) pkt. 6 Szóstej Dyrektywy w sprawie VAT miało otrzymać w prawie wspólnotowym znaczenie niezależne, czy w świetle Dyrektywy Rady 85/611/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe („Dyrektywa UCITS”) ⁽²⁾, wraz ze zmianami, opłaty dokonane przez depozytariusza lub powiernika za usługi, które świadczą oni zgodnie z art. 7 i 14 Dyrektywy UCITS, krajowymi przepisami wykonawczymi i odpowiednimi przepisami dotyczącymi funduszy, dostawami zwolnionymi z podatku w ramach „zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi” z art. 13B lit. d) pkt. 6 Szóstej Dyrektywy w sprawie VAT?